

המשוער דיביזיות מובילות, ממונעות וממוכנות. מספרן יהיה מוגבל. ודיביזיות-רגלים רגילות לא תהיינה מוכשרות לבצע את תפקידיהן של אלו במלואם. שיתופם של כוחות האויר, שהם עתה אדירים הרבה יותר מאשר ב-1917, נותן אמצעי גוסף ל"טיפול" בפורמציות של התקפה-נגדית; וכלי-הנשק האנטי-טנקיים, וכן כלי-הנשק לקרב מקרוב, יכולים לשמש עתה כאמצעי להחליש את קצב ההתקפה-הנגדית עצמה.

אפשר על כן ליעץ לקורא לא להיות נכון ביותר לזרוק את כובעו למעלה, אם יראה הודעה המכריזה על "פריצת עמדת זיגפריד". אפשר לפרוץ אותה, אולם זהו ענין למסע-מלחמה שלם, ולא לפעולה חד-פעמית.

כיצד מנצחים במלחמה?

מאת א. ג'יאדניני

הקטעים הנתונים להלן לקוחים מספרו של הקומנדר האיטלקי אוליבא ג'יאדניני «מלחמת העתיד», (La Guerra Futura). הספר יצא לאור ברומא בשנת 1925, בראשית ימי השלטון הפשיסטי, אם כי מאז עברו כארבע עשרה שנה וכמה מהערותיו התכניות של המחבר אינן מתאימות לתנאי זמנו, הרי רוח הדברים היא אופינית לגבי חוגים ידועים באיטליה גם כיום.

מפאת חשיבותה של איטליה כמדינה יס-התיכונית, הגנו מביאים בין השאר את הקטע על תפקידיו של הצי «במלחמת-אפתעה». - המערכת.

1.

הנמוסיות המשוללת כל טעם - כגון הכרות המלחמה, החזרת הצירים, ביצוע התנגשויות קלות בגבולות או מעשי-אתראה ביםים, בכדי להצדיק את פתיחת פעולות האיבה, - את כל אלה יש לבטל. יש לשים קץ לרשלנות שהיתה מאפשרת בעבר למתנגד שהות מספקת, לפני התחלת מעשי האיבה, לשם הכנת הגנתו המלאה. יש לשים קץ לאותה קלות-דעת, שהיתה יוצרת ע"י נאומים, אולטימטום, מ"מ דיפלומטי, מלחמת-עתונים וכדומה, אוריה מוקדמת של חשדות ואי-אימון, העומדת בניגוד גמור לרוח האפתעה הפתאומית, שהיא היא העקרון היסודי של הנהלת המלחמה. מן ההכרח הוא, שהמלחמה תפרוץ לפתע פתאום ובעוז נמרץ - כסופה בהרים, כרעידת אדמה ששום זעזוע חת-קרקעי מוקדם לא בישר את בואה. העם, הצבא, הצי צריכים לעבור במשך זמן הקצר ביותר ממצב של מרץ עצור למצב של מרץ פורץ. משל למה הדבר דומה? לחומר מפוצץ במנדל אבק-שרפה; החומר הוא דומם, אך מיד מהגלה בו כוח-הרס עצום, אם רק יגע בו כהרף-עין הניצוץ.

הצד המתחיל במלחמה - יתרונות גדולים לו, וקודם כל - התכונותו היתרה. אף, אם הפוטנציאל המלחמתי של המתחיל חלש מזה של מתנגדו, הרי בכל זאת, התוצאה של המלחמה יכולה להיות לטובתו, בגלל יתרון ההתחלה. מובן, שזה נכון רק בגבולות ידועים. בנוגע לציוד החמרי, אין צורך לשנותו בהרבה לעומת המצב הנוכחי. אך אשר לצורת ההתקפה, הרי יש לבטל את כל העקרונות שלפיהם נהגו בעבר: הכל חייב להסתגל לצרכי האפתעה.

2.

ללא כל הכרות מלחמה, בלי החזרת הצירים, מבלי שאירע כל מאורע חשוב, שעלול היה להזהיר מפני מעשי-איבה, התקיפו שמונה אניות-משחתת יפניות את היתידות הרוסיות, שעגנו בשקט ובטחה במעגני פורט-ארתור וצ'מולפו: הן שלחו מוקשים בשמונה אניות, מהן הטביעו חמש וגרמו נזקים חמורים ליתרן. חלק מהקצינים והחיילים נמצאו אותה שעה ללא כל דאגה על היבשה, האניות לא היו מוכנות כלל וכלל לקראת התקפה, ולקראת מלחמה לא כל שכן, והמבצרים לא היו נכונים לקרב. ברם, האפתעה לא היתה שלמה, עצם האפתעה, שקשה להגויס באפקטיביותה, לא נוצלה ע"י היפנים ניצול מלא, כפי שיכלו לעשות וכפי שצריך יהיה לעשות בעתיד. מן החכמה היה להתקיף לא בלילה, כי אם ביום, באור בהיר ובשעות הנוחות של הבוקר, ע"י מספר מספיק של סירות-טורפדו וגם ע"י רזרבות מסוימות. אז היו להם סיכויים גדולים ביותר להטביע את כל האניות הרוסיות בנמלים, את הגדולות ואת הקטנות, והיו צריכים לתת פקודה לשיטת המרוכות במרחק מתאים, לשלוח מיד אש בכל האניות, שנשארו עוד לאחר זה על פני המים. ואל יטענו מבקרי הצי, שדבר כזה היה בלתי אפשרי. שיטת, שאין לה חשדות בלילה, - ולא היתה כל "סיבה" לכך, - אין לה חשדות גם ביום. הקצינים שבתפקיד ומפקדי האניות הרוסיות היו אמנם תמהים לראות את אניות המשחתת היפניות, כשהן נכנסות לנמלי פורט-ארתור וצ'מולפו, אך לא היו נוקפים אצבע, בכדי למנוע את זה או בכדי להתגונן בפניהן, ובעיקר - בגלל אי-האפשרות האוביקטיבית להספיק לעשות את זה בזמן. הצי-שעה היתה מספיקה לשם השמדתו של כל הצי הרוסי.

3.

הואיל ויסוד האפתעה יהיה הקובע במלחמה העתידה, על המתקיף להתחיל בפעולות מלחמתיות ביום מסוים, ובשעה קבועה מראש, - לאחר שכל ההכנות נגמרו בקפדנות יתרה, - בעזרת כל כוחות היבשה, הים והאוויר ובתוקף הנמרץ ביותר, מבלי שמעשה ההתקפה יהא עלול לעלות על לבו של הנתקף קודם לכן. על המתקיף להקדים ולרכו, באמתלא של חמרונים או תרגילים, כוחות גדולים לאורך הגבולות המשותפים עם האויב, ולכוון אותם ברגע המסוים להתקפה מפתיעה נגדו. עליו לתקוף בכוחות האוויר שלו את צומות-הדרכים והרכבות של האויב, את מפעלי-החשמל והמאור הגדולים, את מוסכי האוירונים ואת בסיסי-הם.

את מחסני החומר המפוצץ והתחמשת, את מכוני המים ואת התעשיות הגדולות, וגם – במקום שיחשב לכדאי – את השטחים המאוכלסים בצפיפות, כדי להטיל במפתיע בהלה ואימה על מדינת האויב. עליו לתקוף בכוחות הצי הימי שלו את כל אניות האויב, במעגנים ובנמלים, במספנות ובדרכים, ללא יוצאת מן הכלל, בין שהן מזוינות, בין שאינן מזוינות. עליו להטביען ולהשמידן בטורפידות, ברימונים ובמוקשים. סוכניו החשאיים, הנכונים לכל, ואשר גם להם אסור לדעת למפרע את יום ההתפרצות עד בוא היום ממש, צריכים להחריב במכוונת-תופת, בפצצות, בגזים מרעילים וכדומה את הקסרקסים, התחנות, 'בניני הממשלה, משרדי הטלגרף, הגשרים, המנהרות ושאר מרכזי האויב. בקיצור: על המתקיף לגרום לאויב, עוד בטרם יתבררו לו טעמי ההתקפה הסוערת הזו, פצע-ימות, או לכל הפחות, פצעים רציניים במידה כזו, שלא יהיה כבר מקום לחשוש למעשי נקמה מצדו. בכל אופן, אסור לשעבד את הנהלת המלחמה לכללים, אשר אותם מעריצה ומשננת צביעות השמרנים והאדירים בימי השלום."

4

כל אניות המשחית של המתקיף, שרוכזו קודם לכן בקרבת הנמלים, שבהם עוגנות היחידות הגדולות או הקטנות של האויב, צריכות באופן עצמאי, אולם בהתאם למטרות, שצוינו בדיוק, להגיח להתקפת-האפתעה. (על שירות הריגול לדאוג ב־24 השעות שלפני מועד ההתקפה לידיעות מפורטות ומדויקות בהחלט). כל אניות האויב תפולנה או לקרבן, בין שתמצאנה במספנה או בנמל פנימי, בין שתעגונה במעגן או בנמל פרוץ, בין שתהיינה מזוינות ובין לאו. הן לא תוכלנה להמלט מהטורפידו, הנשלח ע"י אניות משחית, שאינן חוששות להתקפה נגרית מצד האניות המופתעות, ואשר תוכלנה לכן לקלוע קליעה מדויקת ממרחק של כמה מאות מטרים. את הצוללות יהיה אפשר להטביע ע"י יריות מאניות-המשחית, ולאניות הנמצאות בזמן הזה בדרכים יצטרכו לארוב בלילה או ביום המחרת, בכדי לאלצן לכניעה או להטביען. במשך שעה אחת יש להשמיד את כל הצי של האויב."

אוליטא גויאדיני מסביר במקום זה, כי לאחר השמדת צי האויב יש להעלות מיד לחופי חילות יבשתיים בכל המקומות, שבהם אפשר להשיג מטרות חשובות, וכך הוא ממשיך: –
עליה מפתיעה זו ליבשה הופכת, משחק ילדים, היות והמתקיפים עולים בנמלים קטנים, שנתפסו כבר קודם לכן ע"י חילות צי מיוחדים, לאחר שמרגלים נתקו את הנמלים מפנים הארץ. ובעיקר יוקל הדיסנט, מפני שהפתיעו את הארץ הנתקפת בימי שלום. בזמן שכל מחשבה על מלחמה ממנה והלאה.

יגידו, ואפילו יצעקו בקולי קולות, שאין זאת מלחמה, אלא בגידה, מעילה באימון, שזהו רצח וכו', וכו'... אך אל חפזון בשיפוטכם: האשמות אלו יכולות להיות נכונות בחיים האזרחיים הרגילים, – שם קיימים חוקים, שביכולתם למנוע מעשי פשע ממין זה ולדכאם; אולם בחיים הבין-לאומיים אין חוקים, העלולים למנוע את החוק והתקיף, או את המצויד יותר מהתנפל על אויבו ומהכניעו."